

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 56/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Špakom, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č. k. 1 Pn 795/19/5511-9 z 11. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej aj „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 795/19/5511-9 z 11. novembra 2019 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky trestné oznámenie, v zmysle ktorého sa štatutárny zástupca (resp. osoba zodpovedná za rozhodovanie o toku financií subjektu) Fakultnej nemocnice s poliklinikou Žilina (ďalej len „FNsP Žilina“) mal dopustiť spáchania zločinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 a 3 Trestného zákona, pretože dlh tohto subjektu na poistnom voči Sociálnej poisťovni predstavoval k 10. júnu 2019 sumu 12 842 434,92 eur.

3. V rámci svojho trestného oznámenia sťažovateľ poukázal na to, že proti nemu ako štatutárnemu zástupcovi obchodnej spoločnosti ██████████, sa vedie trestné konanie už v štádiu konania pred súdom za prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že nezaplatil poistné za svojich zamestnancov za mesiace máj až august 2014 v rozsahu sumy 17 415,73 eur, hoci v rozhodnom čase mal na svojich podnikateľských účtoch dostatok finančných prostriedkov. Práve v rámci tohto trestného konania vedeného proti nemu sa sťažovateľ dozvedel, že trestná zodpovednosť v prípade tohto činu je daná vtedy, ak páchatel' disponuje finančnými prostriedkami na úhradu splatného poistného, a preto bola v rovnakej právnej situácii ako on aj FNsP Žilina, ktorá prijíma platby od zdravotných poisťovní, a preto podľa sťažovateľa disponuje prostriedkami, aby mohla svoje záväzky voči Sociálnej poisťovni plniť.

4. Predmetné trestné oznámenie bolo cez Krajskú prokuratúru v Žiline a Okresnú prokuratúru Žilina odovzdané podľa § 198 ods. 1 Trestného poriadku na vybavenie Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Žilina, odboru kriminálnej polície. Uznesením

vyšetrovateľa ČVS: ORP-882/3-VYS-ZA-2019 z 30. septembra 2019 bolo trestné oznámenie sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté, keďže nie je dôvod na začatie trestného stíhania ani na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti uzneseniu vyšetrovateľa z 30. septembra 2019 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že závery vyšetrovateľa sú arbitrárne a nepreskúmateľné, uznesenie bolo vydané predčasne, na základe neúplne zisteného skutkového stavu a na základe nesprávneho právneho názoru. Prokurátor okresnej prokuratúry na základe sťažnosti sťažovateľa uznesenie vyšetrovateľa a spisový materiál preskúmal a sťažnosť ako neodôvodnenú podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

5. Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje sťažovateľ odkazom na rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 267/2014-64, ktoré sa zaoberá porušením práv poškodeného na účinné vyšetovanie, v ktorom toto právo poškodeného ústavný súd jednoznačne „*podriadil*“ pod uvedené články ústavy a dohovoru. Sťažovateľ odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa práva poškodeného na účinné vyšetovanie, ktoré ako pozitívny záväzok štátu vyplýva z čl. 2 ods. 2 dohovoru, ktorý chráni právo na život, ako aj z čl. 3 dohovoru, ktorý zakazuje neľudské a ponižujúce zaobchádzanie. Svoj status poškodenej osoby pritom sťažovateľ odôvodňuje tým, že odvodové povinnosti FNsP Žilina sú príjmom štátneho rozpočtu, sú verejnými pohľadávkami, a teda poškodeným podľa sťažovateľa môže byť ktorákoľvek osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky, keďže vzniknutý schodok bude v systéme dôchodkového zabezpečenia určite chýbať.

6. Podľa záverov okresnej prokuratúry, ako aj vyšetrovateľa má FNsP Žilina špecifický status zdravotníckeho zariadenia, je príspevkovou organizáciou štátu, nie je teda podnikateľským subjektom, a preto jej postup, keď uprednostnila poskytovanie zdravotnej starostlivosti pred časťou platieb do inej štátnej organizácie (Sociálnej poisťovne), nie je namieste kvalifikovať ako trestnú činnosť. Tento názor považuje sťažovateľ za neudržateľný. Subjektom tohto trestného činu podľa neho môže byť ktorákoľvek fyzická

osoba alebo právnická osoba, čo má vyplývať zo samotnej skutkovej podstaty tohto trestného činu podľa § 278 Trestného zákona.

7. Zároveň sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže najdôležitejším znakom právneho štátu je rovnosť pred zákonom a namietaným uznesením okresnej prokuratúry bola táto porušená, a to z toho dôvodu, že FNŠP Žilina nie je trestne stíhaná, hoci on ako štatutár podnikateľského subjektu je trestne stíhaný za rovnaký skutok.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„Ústavný súd SR konštatuje, že Uznesením Okresnej prokuratúry Žilina, sp. zn. 1 Pn795/19/5511-9 zo dňa 11. 11.2019 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, a čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR a právo Sťažovateľa podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

Ústavný súd SR Uznesenie Okresnej prokuratúry Žilina, sp. zn. 1Pn795/19/5511-9 zo dňa 11.11.2019 podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR zrušuje a vracia Okresnej prokuratúre Žilina na ďalšie konanie.

Okresná prokuratúra Žilina je povinná nahradiť Sťažovateľovi trovy konania pre Ústavným súdom SR vo výške 450, 28 EUR, ktoré pozostávajú z 2 úkonov právnej pomoci po 177 EUR (prevzatie a príprava, podanie sťažnosti), 2 x režijný paušál po 10, 62 EUR, 20% DPH. “

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

13. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou sťažovateľovej ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie jeho práv uznesením okresnej prokuratúry, ktorá zamietla ako nedôvodnú jeho sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorý odmietol podnet na začatie trestného stíhania FNsP Žilina pre podozrenie zo spáchania trestného činu nezaplatenia dane a poistného, ktorého oznamovateľom bol sťažovateľ. Namietaným uznesením okresnej prokuratúry teda podľa sťažovateľa došlo k porušeniu:

- čl. 1 ods. 1 ústavy v tom smere, že orgány činné v trestnom konaní porušili zásadu rovnosti pred zákonom, keďže svojím procesným postupom zvýhodnili trestným nestíhaním jeden subjekt na úkor iného subjektu;

- čl. 2 ods. 2 ústavy v tom smere, že orgány činné v trestnom konaní neaplikovali svoju zákonnú povinnosť podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, keďže nedostatočne zistili skutkový stav veci;

- čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že právny názor orgánov činných v trestnom konaní nemá žiadnu oporu v zákone, je arbitrárny, ničím nepodložený a namietané uznesenie je nepredvídateľné.

19. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

20. V prvom rade ústavný súd uvádza, že ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v ňom, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo sa v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom *ultima ratio*, čo znamená, že má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

21. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (napr. IV. ÚS 55/09 alebo IV. ÚS 180/09).

22. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jedného z definičných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018).

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti porušenie svojich práv namietaným uznesením okresnej prokuratúry odvodzuje z judikatúry ústavného súdu, ako aj ESLP, z ktorej vyplýva právo osoby poškodenej trestným činom na efektívne vyšetrovanie. Sťažovateľ bol oznamovateľom podozrenia zo spáchania trestného činu FNsP Žilina a v tejto súvislosti svoj status poškodenej osoby odôvodnil tým, že neodvádzaním platieb do Sociálnej poisťovne zo strany FNsP Žilina budú tieto finančné prostriedky chýbať v systéme dôchodkového zabezpečenia.

24. Poškodený je v zmysle § 46 ods. 1 Trestného poriadku osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Ústavný súd samozrejme vníma, že neplnenie povinných odvodov a poisťného zo strany zamestnávateľa,

ktorým je v okolnostiach tejto veci FNsP Žilina, do Sociálnej poisťovne má negatívny dopad na príjmy v dôchodkovom systéme, avšak zároveň musí konštatovať, že sťažovateľa nemožno v tomto prípade považovať za poškodeného údajným trestným činom. Aj sám sťažovateľ svoje postavenie poškodeného odôvodnil len veľmi rámcovo v teoretickej rovine tým, že odvodové povinnosti sú priamym príjmom štátneho rozpočtu, sú verejnými pohľadávkami, a teda poškodeným môže byť ktorákoľvek osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky, avšak bez toho, aby tvrdil, že priamo jemu bola spôsobená nejaká ujma či škoda. Neplatenie poistného v plnej výške zo strany FNsP Žilina však nemá na sťažovateľa žiaden priamy dopad, sťažovateľ to ani netvrdí, a preto podľa ústavného súdu nemožno sťažovateľa ani považovať za poškodenú osobu v súvislosti s jeho trestným oznámením.

25. Sťažovateľ má však nepochybne status oznamovateľa trestnej činnosti, a preto má právo, aby sa orgány trestné v činnom konaní náležite jeho oznámením o trestnom čine zaoberali, nemá však právo na konkrétny výsledok ich postupu, nemá právo na to, aby sa výsledok preskúmania jeho oznámenia zhodoval s jeho predstavami, a už vôbec nemá právo na to, aby bolo proti konkrétnemu subjektu iniciované trestné stíhanie. Vyšetrovateľ oznámenie sťažovateľa preskúmal, doplnil výsluchom ekonomického riaditeľa FNsP Žilina a zástupcom Sociálnej poisťovne. Vyšetrovateľ pri posúdení skutku zdôraznil, že FNsP Žilina je príspevkovou organizáciou, teda ide o právnickú osobu štátu, ktorej menej ako 50 % výrobných nákladov je pokrytých tržbami a ktorá je na štátny rozpočet zapojená príspevkom. Nejde o štandardný subjekt trhového mechanizmu, jeho hlavnou úlohou nie je maximalizácia zisku, ale poskytovanie zdravotnej starostlivosti. FNsP Žilina prednostne vykonáva úhrady na účely zabezpečenia zdravotnej starostlivosti, aby nedošlo k ohrozeniu života a zdravia pacientov. Vyšetrovateľ dospel k záveru, že nezaplatenie poistného bolo v tomto prípade zapríčinené negatívnou finančnou situáciou FNsP Žilina, ktorá jej nedovoľovala vykonať úhradu Sociálnej poisťovni včas a v plnej výške (poistné zadržané zo mzdy zamestnancov bolo riadne uhrádzané) vzhľadom na financovanie zdravotnej starostlivosti. Absentoval teda podľa vyšetrovateľa jeden zo základných znakov skutkovej podstaty trestného činu, a to úmyselné zavinenie.

26. Prokurátor okresnej prokuratúry sťažovateľovu sťažnosť a spisový materiál preskúmal a dospel k rovnakému záveru ako vyšetrovateľ. Jednak zdôraznil špecifickosť subjektu, ktorý sa mal dopustiť trestnej činnosti, osvojil si záver o absencii úmyselného zavinenia na strane zodpovedného štatutárneho orgánu FNsP Žilina a dospel k záveru, že takéto konanie FNsP Žilina nie je namieste kvalifikovať ako trestnú činnosť. Možno teda zhrnúť, že orgány činné v trestnom konaní sa oznámením sťažovateľa riadne zaoberali, skutočnosti nasvedčujúce tomu, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu, preverili a vyhodnotili tak, že nepovažovali za dôvodné začať trestné stíhanie jednak vzhľadom na špecifickosť subjektu trestného činu a v neposlednom rade aj na nedostatok v subjektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu, t. j. nedostatku úmyselného zavinenia.

27. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že namietaným uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 795/19/5511-9 z 11. novembra 2019 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľa.

28. Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom a zákazu mučenia alebo podrobovania neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 3 dohovoru sťažovateľ žiadnym spôsobom neodôvodnil a vo vzťahu medzi týmito právami a namietaným uznesením okresnej prokuratúry, ktorým bolo v konečnom dôsledku odložené oznámenie sťažovateľa o tom, že FNsP Žilina mohla spáchať trestný čin, podľa ústavného súdu ani nemožno identifikovať príčinnú súvislosť.

29. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že tieto jednak neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, ale sú základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi konanie štátu, a tým i zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd, a jednak tieto ustanovenia sú spravidla porušené iba za predpokladu, že ústavný súd vysloví porušenie niektorého základného práva

alebo slobody podľa druhej hlavy druhého oddielu ústavy (resp. podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy). Požiadavka na vyslovenie ich porušenia preto v prípade, ak nie je porušené niektoré základné právo sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

30. Ústavný súd preto v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

31. Keďže bola ústavná sťažnosť odmietnutá, ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi sa už ústavný súd nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu